

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

LES PARAULES MISTERIOSES

per PRAT

Aquest veridic fet és natural de Sevilla, terra de la gràcia i de l'enginy: En el propi i típic carrer de *Las sierpes*, cantant peteneres, un subjecte, es deixà caure llençant *ais* enternidors.

I com sigui que aquest fet, que no tenia res d'extraordinari, s'esqueia ran de la terrassa d'un cafè de bonto, l'amo de l'establiment creient-se perjudicat, sortí per tal de foragitar el baladrer.

El tabalot estava suficientment begut per no admetre raons, ja que el cafeter no conseguia res amb bones paraules, cridà dos mossos, els quals estiragassant-lo no pogueren arrencar-lo d'allí.

L'ubriac estava incrustat i els esforços eren inútil: Estiraven els mossos, l'amo els ajudava mentre l'estirat seguia gemegant folk-lore, atraient un nombrós i distingit públic.

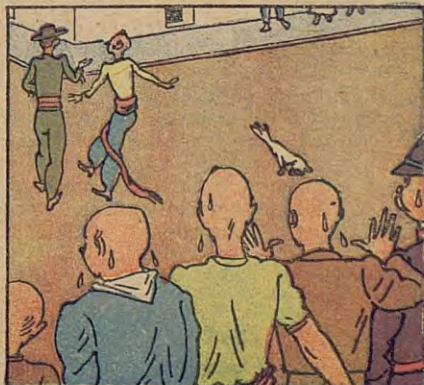
Comparegueren uns guàrdies els quals, després d'haver esgotat el seu repertori de reconvencions i amenaques de viva veu, es sumaren als estiragassadors que anaven fent prosèlits entre els badocs.

Quan ja semblava inútil tot esforç, es des'acà d'entre el públic un jove, declarant que, sense fer cap força, ell anava a aconseguir el que inútilment es pretenia.

Li deixaren lliure el terreny perquè s'apropés a l'invulnerable. Acostant-s'hi li digué tot baixet unes paraules misterioses que feren un efecte immediat.

L'ubriac s'aixecà amb una rapidesa insospitada i el seguí com un anyellet. (Les paraules misterioses sembla que foren aquestes: «Aquí baix tenen un vi excel·lent. Us convido doncs a beure».

REMEI EFICAÇ

Dibuixos d'En CORNET

per En P. P. UBACH

I

Gràcies a Déu que ja estava llest! A la fi! Uf! Any memorable aquell de 1917!... L'Enriquet Burrelles sortia de la Facultat de Medicina i, malgrat tenir ja 38 anys complets, sentia dintre seu una joia infantívola que havia de fer esforços perquè no eixís sorollosa a l'exterior.

Arribava a casa seva i la mamà, ansiosa, preguntava:

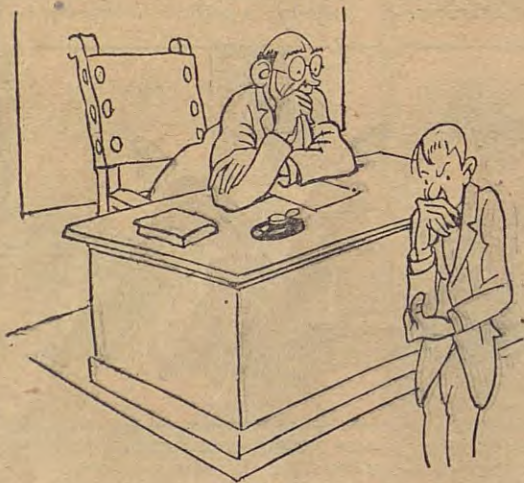
— Què tal? Ha anat tot bé?

— Sí, mamà, talment com estava preparat.

Per a l'Enriquet aquell era un jorn decisiu. A empentes i rodolons arribava al final de la carrera de metge. Si bé en tota ella havia portat una marxa fadigosa amb obstacles a cada pas, assolí finalment la meta fos com fos, si no amb armes de la millor llei, amb les que s'oferien sense reparar massa en la llur qualitat. Cada assignatura havia estat un suplici, i sobretot la d'«Higiene», que feia quatre anys maldava per «aprovar». Li calia només aquesta, per veure's alliberat de la tirania dels estudis. Aquesta «Higiene» era indomptable! L'Enriquet no hi entrava ni hi hauria entrat mai, si el seu papà no hagués pres una resolució:

El senyor Burrelles tenia un conegut aficionat a la cacera, el qual coneixia el professor encarregar d'inculcar aquella «Higiene». El senyor Burrelles aprofità aquesta avinentesa i anà a trobar el catedràtic. Li exposà la crítica situació del deixeble. Un xicot que des de la infantesa estudiava, no molt, però que estudiava. Un xicot que ja es trobava grandassot, patint com Tàntal, amb el pervenir a flor de mà sense poder encalçar-lo. Un xicot més dissortat encara que no pas indolent. El senyor professor no giraria, compassiu, els ulls envers aquest pobre estudiant, i li allargaria la mà?

Sí, el catedràtic tenia bon cor i faria que el deixeble sortís bé de la prova final i pogués ésser metge, però com sigui

que aquest procediment comportava una certa responsabilitat i l'higienista no volia, un dia, tenir els remordiments de consciència d'haver contribuït a causar víctimes entre els malalts caiguts a les mans del metge incomplet, imposà condicions: L'Enriquet aniria a exercir en un poble i no podria receptar res més que lavatives.

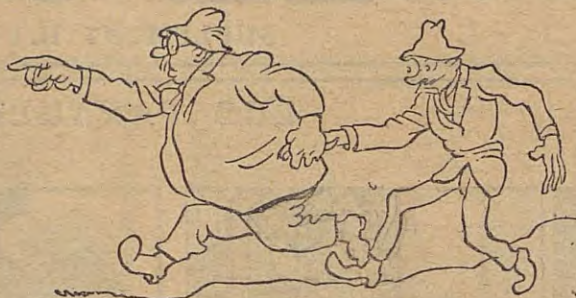
L'Enriquet i els seus papàs volien sortir d'aquesta situació enutjosa i acceptaren de seguida, i com que, malgrat tot, eren persones formals, compliren el compromís al peu de la lletra. L'Enriquet trobà una vacança en un poble llunyà en el qual s'instal·là disposat a posar en pràctica els tractaments imposats pel seu salvador.

II

Ens sembla haver ja dit que el professor d'«Higiene» era un gran caçador, i si no ho havem dit, tantseval. L'ocupació preferida en els seus lleures, era córrer pels prats i pels boscos empaitant les llebres, amb una colla de companys i una munió de gossos, tots igualment fretuosos d'extermini.

Mai ningú no hauria pogut suposar no obstant que les víctimes del catedràtic poguessin, un dia, ésser venjades per

un senzill peix de riu! No és que, afortunadament, ho arribessin a ésser, però poc se n'hi faltà. Fou aquesta darrera tardor. La colla de caçadors anaren a passar dos dies a la muntanya decidits a donar un què sentir a la família de les

pobres llebres. Pernoctaren en un hostal on els serviren el sopar. Els entaulats sobreexien d'animació; els comentaris i les bromades eren els «entreteniments» d'aquell tec casolà. Degustaven amb satisfacció un plat de peix, quan el professor, aixecant-se ràpid i sobtadament, deixà sentir un so gutural molt tràgic en mig d'aquell platxeri. Corregueren tots a auxiliar el company, que no feia més que patir amb grans estiraments de coll i impossibilitat de poder pronunciar una frase completa:

— Ail... espina... coll... Ail...

L'un deia de fer-li beure un bon got de vi; l'altre, de fer-li empassar, sense mastegar, un terròs de molla de pa, i un altre, un rovell d'ou sencer, fins que, exhaurits els procediments vulgars sense resultats, es decidí anar a la recerca d'un doctor. El poble es trobava poc lluny de l'hostal. Un mosso acompanyà a dos dels caçadors i mitja hora després retornaven amb el metge.

El cercle compacte entorn del pacient congestionat i amb expressió estafeta, s'eixamplà i obrí per a deixar pas al facultatiu el qual examinà el ferit, interrogà els testimonis, i un cop ben assabentat del cas, rumià una bona estona enmig del silenci solemni dels assistents que esperaven angustiosos la decisió del metge. Finalment, aquest deixà anar aquesta ordre:

— A aquest senyor cal donar-li lavatives.

L'astorament fou general, i, malgrat la fiblada contínua de l'espina, per la memòria del professor d'«Higiene» travessà rabenta una vella història que el sotraguejà amb una violenta passió de riure.

El catedràtic rigué, i amb l'esforç, l'espina es desclavà, els companys rigueren, tots rigueren i el metge s'acomiadà, satisfet del seu remei, excel·lent, com havien pogut tots comprovar.

P. P. UBACH

GESTES MERAVELLOSES D'EN PIUS GATIUS

Dibuixos de BECQUER

(Continuació)

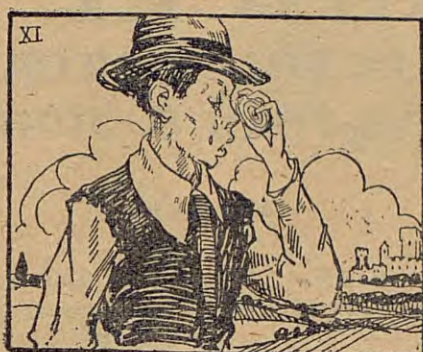
Text d'en CLOVIS EIMERIC

En Pius, disfressant la seva alegria, va posar-se el vestit bonic i tornà vers els indrets on el seu pare cavava sense descans. A mig camí, també va fregar-se els ulls amb una ceba, i fent semblant de haver plorat, arribà a la llinda de l'hort.

— Què tens, fill meu? Que no tenia res la Tecla per menjar?

— Ai, a casa no hi havia ni llum, ni claretat,

ni rastre de cosa viva! — I ho va dir sanglotant amargament.

El pare, tot acorat, va preguntar-li:

— Fillet meu: Per què plores amb un plor tan desfet?

— Ai, pare, que la mare és morta, i ben morta! Per ço jo m'he posat el vestit de les festes! L'he acompanyada al fossar, car els veïns han volgut tenir cura de tot per caritat...

En Jaume Gatius va arrencar en plor; estimava sincerament a sa muller, i com que era un home de bé, no va pensar mal i s'ho va creure tot al peu de la lletra:

— Ai, fill meu! Ja mai més tornaré a casa, on tot em recordaria la teva dolça mare! No vull reveure aquells indrets estimadíssims on he passat els dies més de bon record de la meua vida!

En Pius, content d'haver pogut enganyar als seus pares tan fàcilment, va deixar passar uns dies i a la fi digué a en Jaume:

— Estem tan sols! Es ben dolorosa la nostra ex'tència! Ningú te cura de nosaltres... Ningú ens teixeix roba, ningú ens prepara el menjar, ningú reté el galliner...

— Però fillet! No fa encara un mes que ta mare és morta i voldries que em tornés a ca-

sar? Què dirien de mi? — Mireu-vos-el el poca-penal! Un mes que se li a mort la dona i ja torna a pensar en casar-sel! No, no em vull tornar a casar! Em faria massa vergonya!

Més, en Pius va pregar tant i tant, fent-li veure a son pare la manca de muller, que l'home va dir amb tristesa:

— I qui aniria a demanar-me la mà d'una dona?

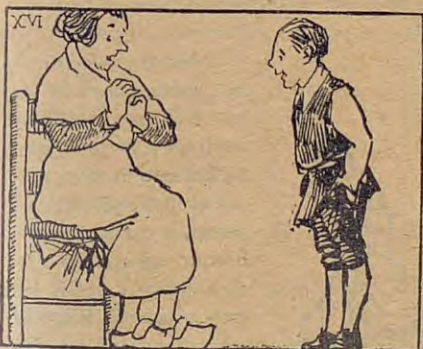

— No us dongui ço cap pena... Jo m'enca-rrego de trobar-vos una muller com cal... Vós aneu treballant la terra i deixeu-me fer.

— Au, vés, fes el que vulguis!

En Pius, corregué vers la casa de sa mare, a qui ja tenia desig de veure i abraçar. Estigué amb ella tres dies, i després li dugué:

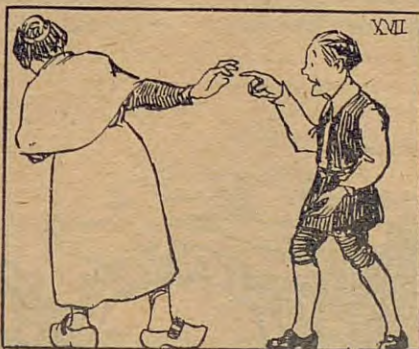
— Mare, mareta, aquí els dos sols, què podem fer? Jo no sóc més que un infant i no puc

portar la casa... Però vós sou una vídua... Jo sé un home que es voldria casar amb vós... Preneu-lo per marit, perquè ens tregui de la misèria...

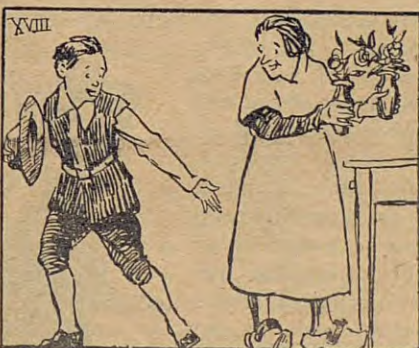
La mare va protestar:

— Per l'amor de Déu, fillet! Fa un mes que ton pare és mort i goses a parlar-me de que prengui un altre marit? Tothom se'n riuria...

— «Mireu l'acasarada!» — Que vois que em mori de vergonya?

— No us preocupeu del que diran els veïns. Per ventura ells es preocupen de la vostra misèria? Ells són rics... Us han donat mai res? En canvi, quan jo estava als camps on va morir el pare, he trobat un home que s'hi assemblava com una castanya amb una altra castanya i que m'estima ja com si jo fos el seu

fill. Ell m'ha dit: — Tens pares? — Jo li he contestat: — El pare és mort; només tinc mare. Ell ha afegit: — Jo em casaria amb ta mare. Hi vindria bé ella? Si ella vol, ens casarem amb tots els ets i uts. Si ella no em vol, com us ho apanyareu per viure?

En Pius Gatius va pregar tant, que, per fi, sa mare va dir-li:

— Fes el que et sembli!

(Continuarà)

EL PRINCEP BLANC

PER JOSEP MARIA FOLCH I TORRES AMB DIBUI:
XOS DE JOAN G-JUNCEDA

(Continuació)

— No cal que tingueu sempre tan baixos els ulls — li digué. — Ja podeu mirar-me, ja, que, sense envanir-me'n crec que no m'havau de trobar de tan mal veure.

La sort que en Faneló, amb motiu de la seva manca de memòria, va fer un altre pas de comèdia, i va distreure un xic el mal efecte que feien aquestes bajanades del rei Gaudinià.

Figureu-vos que no recordant-se, en haver sortit de la cambra, de ço que li havien encarregat, va tornar dient que no li havia sigut possible complir la comanda; i en recordar-ho de nou per haver-li tornat a dir el rei, encara presumia de tenir memòria, cosa que féu enfadar a aquest fins a renyar-lo, la qual cosa féu dir a en Faneló per acabar l'incident: — Senyor, recordeu-vos que hem quedat que era bufó, i que mai haveu d'enfadar-vos del que faci o digui.

El preceptor, un cop fora en Faneló, féu grans elogis d'ell com a bufó; però Gaudinià, tot i trobant que el joglar hi feia molt goig en una Cort, va assegurar li plavia més tenir gos.

La Remeiera, que esperava en una sala propera, no trigà en presentar-se; i en veure-la el rei, digué a la seva filla:

— Per curar la teva tristesa que ens entristeix a tots, hem cridat la famosa Remeiera. Conta-li a ella el que et passa, filleta, i fes que ella disposi per a treure del teu cor la serp de la melangia. — I dit això, invità a comare Remei a examinar la princesa.

Mirant-se a Bellamor amb ulls encrutadors la Remeiera li digué: — Per a la tristesa de cor res hi ha com les quatre herbes de la salut que més tard faré portar per la meua filla. Però digueu: Es de molt temps que sofriu d'aquest mal de melangia?

Bellamor no sabia què dir; temia comprometre's, i per altra banda, bé tenia que dir quelcom. El rei l'animava a parlar, el preceptor també. Per últim, plena de dubtes encara, s'atreví a dir: — Es d'ençà que no el vaig veure més... — El rei, tot sorprès, va preguntar-li qui era que no havia vist; però el preceptor, tement que la princesa no es comprometés, contestar per ella, dient: — Sí; és d'ençà que no va veure més un bonic ocell. El rei, encara més estranyat, volia saber l'història de l'ocell; però la princesa no gosava a seguir la mentida que havia començat el seu preceptor; així és que aquest, tornant a prendre la paraula, va continuar: — Sí; era un ocell, molt... molt vistós, que cantava cada dia en les branques del baladre blanc del costat del pou.

La Remeiera, que

bé prou sabia el per què de tot el que passava a la princesa, anava, però, seguint la facècia, i digué: — Així és enyorament el que pateix la princesa. Haveu dit que l'ocell cantava damunt d'un baladre de flor blanca?

— Certament — afegí el preceptor, car la princesa continuava no volent mentir. — I l'ocell ho era també tot de blanc — acabà dient, perquè l'història que anava inventant fos al menys un símbol de ço que passava.

— Així el remei serà aquest: — reprengué sentenciosament la Remeiera. — Que cada matí la princesa culli per ses pròpies mans, tres d'aquestes flors blanques del baladre i se'n posi una al cap, una al cor i una a la mà, i abans el baladre no quedi sense flors l'alegria ja haurà tornat al seu cor.

— No és pas molt costós de fer aquest remei — va dir el Rei. — I ho faràs així com t'ha dit la Remeiera. No és veritat, filla?

La princesa respongué que faria ço que plagués al seu pare. I heu's aquí que Gaudinià, de qui ningú s'havia cuidat des de que va venir la Remeiera, es va acostar a aquesta, i donant-li una bossa plena de diners, li va consultar: — De segur que també fóra bon remei que la princesa prengués estat aviat, no és cert?

— Això és clar que és quasi sempre remei segur per a les donzelles — respongué la comare.

Llavors, en plantejar-se en la conversa aquest problema del casori, el rei va preguntar al preceptor, enduent-se'l cap a un recó de la sala: — Li heu parlat ja de les intencions del Rei Gaudinià?

— Tal com m'ho heu manat, senyor — respongué.

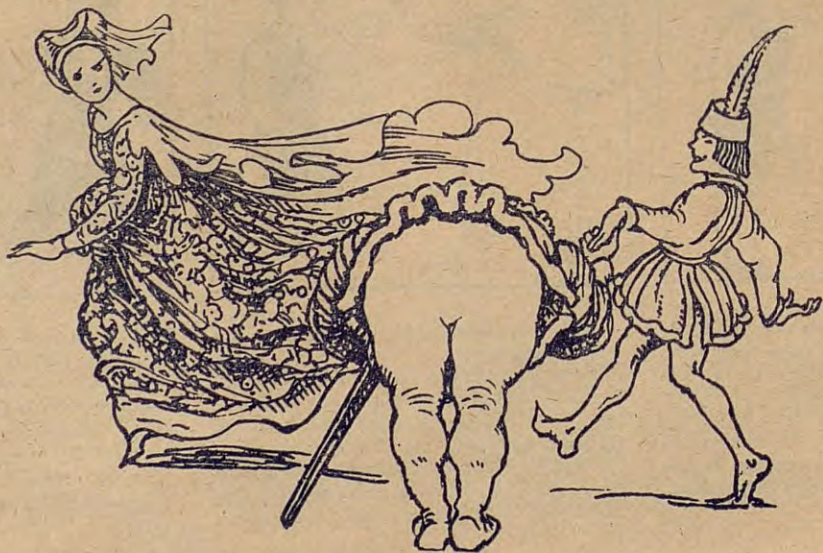
— I es sent ben disposada?

— Ella, pobreta! — digué el preceptor — és tan innocent que em penso que no m'ha entès molt bé. En la lliçó de demà que tracta de la sorpresa de Troia, podré tal volta ferme entendre més.

— En vostres mans ho deixo — li digué el Rei.

— I jo en les de Déu — respongué el preceptor.

Entretant la Remeiera, que acabava de fer les darreres recomanacions a la princesa, va dir que un cop trobat el mal i senyalat el remei, seria bé que Bellamor se n'anés cap al baladre i collís les tres primeres flors. El rei hi accedí tot demanant a Déu que tornés l'alegria a la seva filla, i aquesta s'acomiadà del seu pare. Mes, en passar pel davant de Gaudinià, qui s'inclinà profundament i allargant la mà cap la princesa, li va dir: —

Permeteu que us besí la mà. — La princesa, però, va escorre's deixant-lo amb la mà parada, la qual li fou agafada per en Faneló amb la pretensió de que li besés la seva.

Gaudinià, sentint-se desairat d'aquell modo, es desfogà amb en Faneló dient-li tot indignat: — Miserable! — I encara que en Faneló li recordà que era el bufó del palau, l'empaquetat rei no es va pas desenfadar, i el preceptor se'l va haver d'endur amb el pare de Bellamor per a distreure'l del desaire.

V

El pacte de la pinteta d'or

Corrent tota sufocada com si temés ésser seguida per Gaudinià, qui tan antipàtic li era, sortí Bellamor al jardí, s'acostà al baladre que era a l'altre costat del pou, per a collir les tres flors aconsellades per la Remeiera. La princesa era tota capficada amb ço que li havia dit la comare: — Si les flors del baladre podessin tornar l'alegria al meu cor com ha dit la Remeiera — pensava — això voldria dir que el meu enyorat príncep blanc tornaria; perquè sense ell cap remeiera té prou poder per a tornar en joia la meua tristesa. I tota decidida s'enfilà en el banc de pedra que hi havia al costat del pou i colli la primera flor. — La primera als cabells — digué; i en anar a posar-se-la al cap es despreguà dels seus cabells la pinteta d'or i li va caure al pou.

Bellamor restà esglaiada. — Verge del cel — digué. — La pinteta d'or a dins del pou! Quin mal averany assenyalarà? l'inteta volguda, que vares caure un dia als peus del seu cavall, qui et cullirà ara? Qui gosarà treure't de dins del pou profund! Mes, jo la vull la meua pinteta d'or! Per ella ens vàrem conèixer i ens vàrem parlar i ens vàrem estimar! Deixar-la a dins del pou no seria com deixar enfonsades les meves últimes il·lusions? Déu meu! Qui podria abastar-me-la? En Faneló, tal volta. — I des d'allí mateix es posà a cridar a en Faneló amb el qual tingué la següent escena còmica com totes les en què intervenia el seu patge.

Ve't aquí que en sentir els crits de la princesa, en Faneló, que no era molt lluny d'ella trafiquejant pel jardí, s'hi va acostar corrents.

— Què us passa? — li va dir.

— Quina desgràcia, si ho sabies! la meua pinteta d'or!

— La vostra pinteta d'or? Us l'han robada? On és el lladre? Deixeu-me'l per mi.

— No, no! — féu tota alarmada Bellamor de què en Faneló anés a alarmar tot el palau i el seu pare rebés esment del fet que la princesa li volia amagar. — No me l'han pas robada — afegí. — M'ha caigut dins del pou!

— Dins del pou? A baix de tot?

— Es clar.

— No gaire que no és de clar; però és molt profund.

— Et fa por?

— Por? Jo por? — digué en Faneló, picat de l'amor propi. — Això mai!

— Es el que em pensava; mercès, grans mercès. Baixa-hi i jo em quedaré vigilant aquí que ningú no vingui.

En Faneló es va gratar el cap, va mirar a un cantó i a l'altre, va tornar-se a gratar el cap, i després de pensar-s'hi un xic i de tornar a mirar a un cantó i a l'altre, va dir: — Sí... Sí que hi baixaria tot seguit; però em sembla que faria el camí en và.

— Ai Déu meu! Què vols dir?

— Vull dir que tenint tanta fondària, quan arribaria a baix ja no em recordaria què és el que he baixat a buscar.

— Ets un covart! — li digué Bellamor despreciant-lo. I es posà a plorar amb el cap entre les mans.

— Covart? — respongué en Faneló. — Jo covart? — I en anar a acostar-se de nou al pou per a pensar-hi una altra vegada, va fer un crit d'esfereïment en veure com una enorme granota, o bèstia que ho semblava, era dalt de la paret de vora el pou mig amagada entre les eures tocant gairebé el baladre. Era el príncep encantat que en saber per boca de l'Estel·la el secret del seu desencís, corria adelerat prop de la seva estimada, i hi arribava en un moment que podia ésser ben afortunat per a ell.

Així que saltà, i ranquejant, anà per acostar-se suplicant cap a la princesa; aquesta féu també un crit de basarda, i en Faneló, en sentir-lo parlar va fugir esverat abandonant a Bellamor i dient: — Parla i tot, això és el dimoni!

En trobar-se sola la princesa no tingué esma per a moure's i invocant a Déu li demanà ajuda.

— No temeu — li digué el monstre. — Us ho demano pel que més pogueu estimar. No tingueu por de mí, princesa, bona princesa!

Una esgarrifansa d'esglai va córrer per totes les venes de Bellamor. — Té veu de persona! — va murmurar. — Una bèstia que parla!

— Més que per a donar-vos esglai, si he gosat venir ha estat per donar-vos consol — repregué el príncep. I afegí: — Digueu, princesa, per què ploràveu ara mateix?

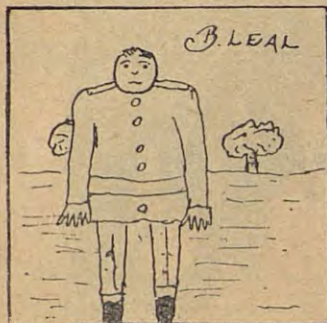
Sense sortir de son esglai la princesa no sabia què dir; i el príncep, per a millor suplicar-la, anà per avençar; ço que féu recular a Bellamor, qui, tota esfereïda, li cridà: — No! No t'atansis, que jo no vull parlar-tel... Quina angouxa, Déu meu.

El príncep, l'interès del qual per a parlar amb Bellamor ja sabem bé nosaltres que havia d'ésser gran, insistí en acostar-s'hi i en obtenir d'ella una resposta; però la princesa, amb repugnància que semblava invencible, va decidir-se a marxar cridant socors al seu pare; mes el príncep, tot ranquejant, li prengué la sortida, i posant-se-li al davant li va dir:

(Continuarà)

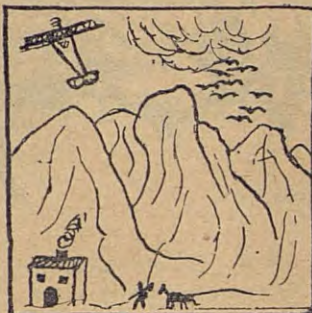
Gran Concurs de Quartetes il·lustrades

N.º 636 — JOAN FORNS

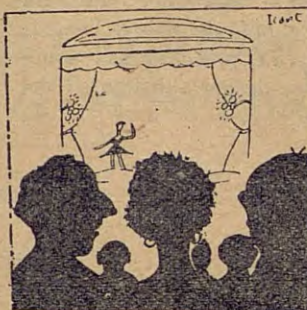
Per a curar-me el fetge
sense haver de pagà un ral,
en lloc d'ésser general
vull estudiar per metge.

N.º 637 — AMADEU ESTALELLA

Aviador, veu e ce',
volar sobre les muntanyes,
que així s'enforteix el cor
i l'esperit molt més enlaira.

N.º 638 — LLUIS G. ICART

M'agrada el cine amb desfici
atraccions i varietés
i vull ser d'aquest ofici
puix així és guanyen diners.

N.º 639 — VENTURA ARNAUS

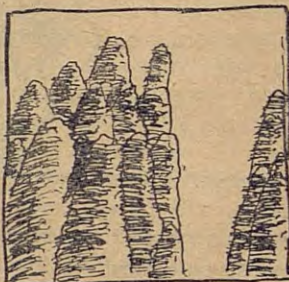
M'agrada la sardana
perquè és un bell cavall
i és una dansa ga·ona
que m'agrada de balla.

N.º 640 — PAU GALBANY

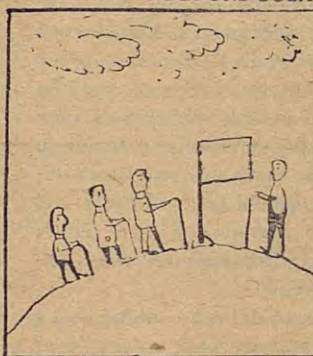
Com que m'agrada molt l'ai-
emprò que sigui picanta, [gua,
me'n aniré a Cabrera
i n'ompliré la ventrera.

N.º 641 — DAVID HILL

De la terra on he nascut
en sóc un entusiasta
i vull ser-ne un digne fill
estimant-la i venerant-la.

N.º 642 — ILDEFONS SOLÀ

Amb força gent catalana
a mi em plau fer excursions
perquè mengem canalons
i salsa a la americana.

N.º 643 — RAMON MANYÉ

M'agrada el VIROLET
perquè quan el lleigeixo
desitjo molt mirar
els dibuixos d'en Cornet.

N.º 644 — RAFEL MARTÍ

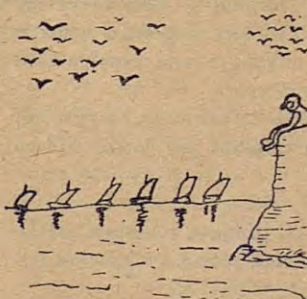
Com que jo faig de marxant,
que m'agrada molt a mi,
tot el dia estic cridant
que vingui tothom amb mi.

N.º 645 — ANTONIA GARZO

El cuinar per mi és bonic.
Encar qui hi fa xafagor,
puc menjar-me ben bé un xic
de lo que em cuino jo.

N.º 646 — VICENS CASTELLVÍ

Veure les barques del bou
arribar, molt m'al·lucina
a la caiguda del sol
quan la lluna s'il·lumina

N.º 647 — MARIA LLIGER

Jo, per a passar l'estona,
me n'he anat a passejar
amb la meua Mariona
per el port de vora el mar.

N.º 648 — JOSEP M.º MIR

A mi m'agrada en Jaumet
perquè sempre estudia;
al revés del seu germà
que és tot ell ganduleria.

N.º 649 — PEPETA GARCIA

Ara que sóc petíteta
faig vestits per la niaeta
i quan tindrè més anys
en faré per nenes grans.

N.º 650 — ESTEVE CANUT

A mi m'agrada
menjar-me un gelat
també els canelons
i el bou estofat.

N.º 651 — JOAN FORNS

Quan se'n va a la posta el sol
i comença a fer-se tosc,
que es grat està dins el bosc
sentint cantà el rossinyoll...

UN RETALLET DE CADA COSA

EL NAS MÉS VALUÓS DEL MON

Es sens dubte el de la senyora Hoonah Assomull.

La dita senyora, viatja amb el seu marit, un ric hindú propietari d'una de les més grans filatures de Bombay. Els dits esposos, fan volta al món.

Suara han arribat a Xicago i tota l'aristocràcia els ha pogut veure instal·lats en una lotja de l'*Auditorium Theater*.

La senyora Hoonah Assomull, va coberta de joiells meravellosos, el més singular dels quals, és una maragda perfecta la qual porta incrustada en el costat dret del seu nas damunt dels naris mitjançant un petit gafet d'or.

Un joier de Xicago, August Strockmann, qui s'ha pogut apropar a la senyora Assomull i examinar la maragda incrustada en el seu nas, assegura que aquesta joia val més de vuitanta mil dòlars.

Així doncs, cal convenir, que el nas de la senyora Hoonah Assomull, amb el seu ornament, és el nas més valuós del món.

Així no vol dir que nosaltres estésim disposats a canviar-li pel nostre!...

ELS DIES MES LLARGS A DIFERENTS PAÏSOS

A França, el dia més llarg, és el 30 de juny. En aquest dia, el sol surt a les 3'25 i es pon a les 19'56. El dia doncs, dura 16 hores i 4 minuts.

A l'Anglaterra, el dia més llarg, situat en una època semblant, dura 16 hores 30 minuts.

A Leningrad el dia més llarg és de 19 hores.

A Tornea (Finlàndia), el dia del 21 de juny dura 22 hores.

A Waidbury (Noruega) un sol dia s'estén del 21 de maig al 22 de juny.

Spitzberg, compta amb un dia que dura tres mesos i mig!...

Ens agradaria saber com s'ho arreglarà un troner, per perdre la nit a Spitzberg!...

MANERA DE FER BULLIR L'AIGUA DE DINS D'UNA AMPOLLA SENSE NECESSITAR FOC

S'agafa una ampolla i s'hi posa un xic d'aigua-fort. Després s'hi tiren a dins unes quantes llimalles de llautó. Llavors veureu com tot comença a bullir d'una manera desesperada i l'ampolla queda tota plena i s'escalfa tant que no és possible tocar-la sense cremar-se els dits.

MANERA DE FER ALGUNS CAPS D'ESPELMA MENGÍVOLS

S'agafen algunes pomes ben grosses i les tallen en forma de troç d'espelma. Es posa a la punta un troçet de fusta o bé un xic de blé, i s'encén com si fos una metxa ordinària. Això s'ha de preparar d'avant-mà. Després direu als vostres admiradors:

Senyors, tinc molta gana i com que no tinc altra cosa en aquest instant, vaig a menjar-me aquests caps d'espelma. I us el menjeu amb molta tranquil·litat mentre els vostres admiradors s'esgarriren i es desesperen.

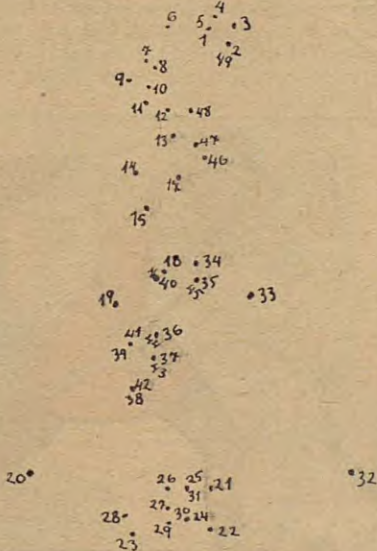
EL JOC DE TRIAR UN OFICI

Una nena surt i escull un ofici. Després entra i tot seguit les seves companyes li fan tota mena de preguntes, però ella respon sempre pronunciant únicament la primera i la darrera lletra del mot. De quin ofici fas? pregunten elles.

- Jo soc M. A. (Modista)
- Amb què treballes?
- Amb les meves A. S. (agulles)
- I amb quins materials?
- Amb S. A., amb V. T.; amb L. A. (amb seda, vellut i llana).
- Per qui és el treball que fas?
- Per a les S. S. i S. S. (senyores i senyoretes).
- Ja ho sé: Tu ets modista!

La primera nena que endevina l'ofici, pren la plaça de l'altre i surt a l'objecte de tornar a fer la mateixa operació.

EL DIBUIX REVELADOR

Unir els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta obtindreu un dibuix insospitat.

UN ORGUE COLOSSAL

El gravat adjunt us permet de veure un dels tubs de l'orgue de Sant Miquel, el qual es compta com el més gran del món. Si ens veiéssim precisats a excusar-nos d'haver usat el mot de *colossal* per a designar aquest orgue, ens bastaria de dir que és construït el país del *kolossal* i que és instal·lat a l'Església de Sant Miquel d'Hamburg a Alemanya.

Obriu els ulls i contempleu... Vosaltres heveu vist ça i enllà, en algunes de les vostres Catedrals, orgues magnífics els tubs dels quals us han meravellat per la seva llargada, però no heu vist mai res comparable, en quant a grandària, als tubs de l'orgue de Sant Miquel. El que reproduïm ací, que és el més alt i més groixut de tots, és construït totalment amb estany; té 11 metres 25 centímetres de llarg i pesa 500 kilos.

Hom s'imagina tot seguit lo complicada i costosa que pot ésser la construcció d'un orgue d'aquest gènere oi-més si té en compte que conté 12 173 tubs de totes menes i dimensions... i si hom sap que per fer vibrar tots els tubs de l'orgue, l'organista té a sa disposició 207 regis i 28 pedals i 828 botons de combinació.

La manxa que facilita l'aire a aquest instrument, consta de dues bombes centrífugues que funcionen elèctricament, de 5 cavalls de força cada una. Aquestes bombes, poden donar 95 metres cúbics d'aire, per minut.

El pes total de l'orgue, és de 78 mil kilos i per transportar del taller on fou construït fins a l'església, les diferents peces, fou necessari utilitzar tretze wagons.

No ens sorprèn que d'Alemanya hom en digui el país de l'orga... nització!...

A un despatx:

- Que no hi és el senyor Coroleu?
- Hi és, però avui no està visible.
- No vé d'ací. Jo ja sóc tan curt de de vista que casi no m'hi veig gens...

Solucions al número passat

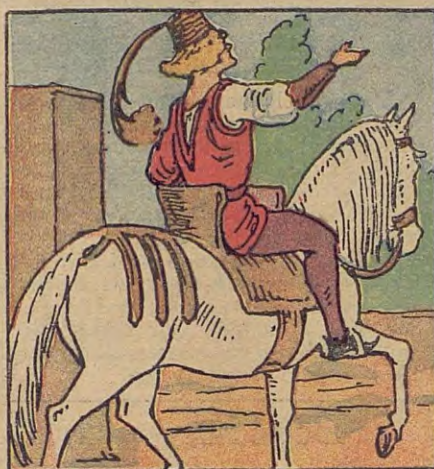
Lletres escampades: Viladecans.

El canal estret: El vaixell n.º 2 entra a l'espai més ample, el n.º 1 retrocedeix una miqueta, els 3 i 4 passen en línia recta a l'esquerra; el 2 passa a la dreta, els 3 i 4 retrocedeixen a la dreta; l'1 entra a l'espai més ample, els 3 i 4 passen en línia recta a l'esquerra i segueixen el seu camí; l'1 passa a la dreta i juntament amb el 2 segueixen en línia recta.

LA NOVA DEL MAL GENIOT

Una vegada hi havia una noia que malgrat ésser molt maca, ningú no volia casar-s'hi de tan mal creient, aspra i tossuda.

Un dia, però, a despit del que li deien parents i amics, un jovecell que volia casar-se anà a demanar la mà de la noia del mal geni.

El futur sogra cregué un deure de consciència preguntar-li si sabia amb qui se les hauria, però el minyo, entossudit, no volgué tornar enrera.

I al cap de ben poc temps es casaren. El dia de la boda, en arribar al vespre, els pares els acompanyaren al nou domicili gairebé plorant, car creien que, un cop sols, ella desfaria al seu marit a esgarrapades.

El nou matrimoni trobà ja preparat, i encara calent, un sopar esplèndid (previsió dels seus parents), abans de tastar res, el marit es dirigí al gat, i li digué: Senyor gat, porteu-me aigua per a les mans.

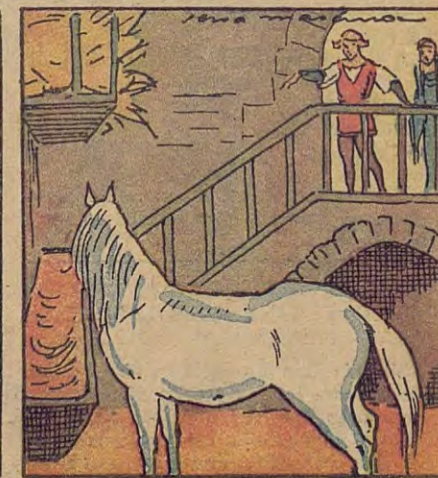
I el gat res, com qui sent ploure. Senyor gat, porteu-me aigua per a les mans — tornà a dir. I veient que la bestiola no feia cas de la seva ordre, l'agafà i el llençà per la finestra, esclafant-se en el carrer.

Llavors, davant l'estupor de l'esporuguida muller, cridà amb veu de tro: Senyor gos, doneu-me aigua per a les mans. — Mes el gos en féu tan de cas com n'havia fet el gat.

— Què és això? — cridà el marit des-
embeinant l'espasa. — Porteu-me aigua per a les mans! — I com que el gos, naturalment, no es movia, el matà allí mateix a espasades.

Mes el jove volia l'aigua de totes passades i anant a la galeria que donava a la quadra, cridà al cavall que estava despaxant el pinso. — Senyor cavall; porteu-me aigua per a les mans.

(Acabarà)